

ת"פ 81/11/14 - מדינת ישראל נגד עובד בוטח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 81-11-14 מדינת ישראל נ' בוטח ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עובד בוטח

הנאשמים

גזר דין

אחריותו של הנאשם נקבעה, על יסוד הודאתו, בעבירות איומים והיזק לרכוש במזיד.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 11/4/14 בסמוך לשעה 13:00 בירושלים, בשל סכסוך בין אבי הנאשם לבין מר קמרן יסנמהר (להלן: "המתלונן"), ובשל חשדו של הנאשם כי המתלונן תקף את אביו, הגיע הנאשם לחנות שבבעלות המתלונן שם שהו אותה העת רעיית המתלונן ובתם. הנאשם החל להפוך חפצים בחנות, הפיל ארון תצוגת תכשיטים ששווי 2,000 ₪ וגרם לשבירתו.

בהמשך צעק הנאשם לכיוון רעיית הנאשם ובתו: "איפה הוא תגידי לי איפה הוא אני הורג אתכם".

בעקבות המתואר לעיל, ובשל שבירת זכוכית מארון התצוגה, נפצעה בת המתלונן בידה ונגרם לה חתך מדמם (עובדות כתב האישום בעניין זה לא הושמטו על אף שנמחקה הוראת החיקוק בדבר תקיפה הגורמת חבלה של ממש -א.ח).

תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 44 שנה נשוי בשנית ואב לילדה בת 5 שנים, עובד כמנהל חנות יודאיקה ותכשיטים שבבעלות אביו.

קשייו של הנאשם והשתלשלות חייו מפורטים בהרחבה בתסקיר, ואמנע מלהביאם כאן בשל צנעת הפרט.

שירות המבחן התרשם כי ברקע לביצוע העבירה עומד קושי של הנאשם בנפרדות מאביו, אשר משפיע על התנהלותו ותגובותיו. כן התרשם השירות כי במצבי תסכול ופגיעה מתקשה הנאשם להציב גבולות לעצמו.

ביחס למעשה העבירה מציין השירות כי הנאשם נטל אחריות למעשיו והביע חרטה ובושה עליהם, אם כי שלל הטענה כי אמר למתלוננות "אני אהרוג אתכם".

לדבריו, תגובתו באירוע מהווה חריג להתנהלותו הכללית. הנאשם מסביר כי פעל כך מתוך לחץ תסכול וחרדה אל מול חוסר האונים של אביו, אשר לדבריו מצאו מוכה ומדמם לאחר עימות עם המתלונן.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן, וכי אינו מודע לקשייו אלא רואה עצמו כמי שמתנהל באופן שקול ונורמטיבי. לפיכך, שלל הנאשם צורך בהתערבות טיפולית.

מנגד, מציין שירות המבחן כי עד לאירוע האמור, התנהל הנאשם באורח נורמטיבי ושומר חוק.

בנסיבות העניין, ומשלא הוכח קיומו של נזק שייגרם לנאשם בהרשעתו, ממליץ שירות המבחן להרשיע את הנאשם ולהשית עליו צו של"צ ומאסר מותנה.

טיעוני הצדדים לעונש

בפתח טיעוניה לעונש מציינת התביעה את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים, ולפיה ככל שיוגש תסקיר חיובי בעניינו של הנאשם אשר ימליץ על אי הרשעתו של הנאשם בדין, יסתיים עניינו של הנאשם בשל"צ ללא הרשעה.

אולם משעולה מהתסקיר כי הנאשם לא נטל אחריות מלאה על מעשיו, לא הפנים את חומרת מעשיו, אינו מבטא אמפתיה כלפי קרבן העבירה, שולל צורך בטיפול וישנו סיכון להישנות מעשי עבירה דומים בעתיד, מבקשת התביעה להרשיע את הנאשם ולהשית עליו מאסר מותנה, של"צ ופיצוי שלא יפחת מ-2,000 ₪ למתלוננת שנפצעה בידה.

מנגד, מציין הסנגור כי ברקע למעשיו של הנאשם עומדת תקיפתו של המתלונן את אבי הנאשם. המתלונן דקר את אבי הנאשם, הורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועומד לפני גזירת דינו. בנסיבות אלו טוען הנאשם לאחריות פלילית מופחתת של הנאשם.

לטענת הנאשם אלמלא מעשה התקיפה מצד המתלונן, אשר עורר את חמת זעמו, לא היה נגרר לאירוע שבפני.

עוד מציין הסנגור את נטילת האחריות מצד הנאשם, היותו אדם שומר חוק, אשר זו היא לו הפעם הראשונה בה הוא עומד לדין פלילי, היותו איש משפחה מסור והעובדה כי הינו חולה באפילפסיה.

באשר לפיצוי הנדרש על ידי התביעה, טוען הסנגור כי בהתאם להחלטת בית המשפט שולם למתלונן סך בן 2,500 ₪, מתוכם 2,000 ₪ עבור פיצוי כללי ו-500 ₪ עבור הנזק שנגרם לארון התצוגה ולפיכך, אין מקום להשית על הנאשם עונש כספי נוסף.

בעניין הנזק שנגרם לבתו של המתלונן, טוען הסנגור כי לא מדובר בפגיעה ישירה כתוצאה ממעשיו של הנאשם אלא מפגיעה שנגרמה לבת תוך איסוף שבירי הזכויות של ארון התצוגה אותו שבר הנאשם.

דין וגזירת דין

מתחם העונש ההולם

בהתאם להוראת סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בבצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת.

הנאשם הורשע בשתי עבירות, המהוות מסכת עובדתית אחת ויש לראות בהן אירוע אחד בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" שאומץ בדעת הרוב בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/10/14) והפסיקה שבעקבותיו (ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה (מיום 30/10/14), ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מד"י (מיום 29/12/14), ע"פ 4289/14 חנונה וברבי נ' מדינת ישראל (מיום 21/1/15) ורע"פ 4760/14 אדוארד קיסלמן נ' מדינת ישראל (מיום 7/5/15)).

לפי סעיף 40 יג לחוק העונשין ייקבע עונש כולל לאירועו כולו.

באשר **לעבירת האיומים** בה הורשע הנאשם הערך המוגן הוא הזכות לשלום הציבור והזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

יפים לעניינינו הדברים שנקבעו ברע"פ 2038/04 לם נ' מד"י:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי

עמוד 3

וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחוננו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

בחינת הפגיעה בערך החברתי המוגן, מוביל למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית, שכן הנאשם איים בפרץ זעם, תוך גרימת נזק לחנות איים על חיי המתלוננות באומרו להן: "אני אהרוג אתכם".

לטעמי, מתחם הענישה בעבירת האיומים שבפני נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לתקופה קצרה, שיכול וירוצה בעבודות שירות.

באשר לעבירה שעניינה **היזק לרכוש במזיד** הערך המוגן בעבירה זו, הינו זכותו של אדם להגנה על קניינו. במקרה שבפני מדובר בפגיעה שאינה גבוהה מאוד, נוכח הנזק שנגרם.

בחינת הענישה הנוהגת בעבירה זו מעלה כי בתי המשפט נוטים להטיל עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר, שאפשר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

בהתאם לכללי הבניית ענישה אני סבור כי מתחם העונש לאירוע שבפני נע בין מאסר מותנה לבין 3 חודשי מאסר בפועל.

שאלת הרשעתו של הנאשם בדין

הנאשם עתר להימנע מהרשעתו בדין. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל נקבע כי הימנעות מהרשעה תיעשה בצמצום, בהצטבר שני גורמים: האחד, שסוג העבירה מאפשר "יותר" על הרשעה, והשני, שיש בהרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בפסק הדין בעניין כתב, מנה בית המשפט מספר אמות מידה לקביעה, אם להימנע מהרשעתו של נאשם לצורך הבטחת שיקומו ובהם, בין היתר, השאלה אם לחובתו עבר מכביד, אם קיים סיכון כי יחזור ויחטא בפלילים, הנסיבות בהן ביצע את העבירה, מידת הפגיעה של העבירה באחרים, יחסו של הנאשם לעבירה, מידת נכונותו להכיר בפסול במעשיו; והשפעותיה של ההרשעה על הנאשם.

ככלל נעשה שימוש באפשרות של ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה מקום בו קיים חוסר פרופורציה קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית הכללית כתוצאה מההרשעה (ראה: רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל).

משלא הוכח בפני קיומו של נזק קונקרטי אפשרי בהרשעת הנאשם, איני מוצא מקום להימנע מהרשעתו בדין.

הצדדים סיכמו כי 'תסקיר חיובי' בעניינו של הנאשם יגרור אחריו הסכמת התביעה להעדר הרשעה.

המונח 'תסקיר חיובי' לא הוגדר בהסכמה זו, והצדדים חלוקים בנושא. יש לקבוע כי מחד מדובר באדם חיובי בבסיסו

והמנהל אורח חיים נורמטיבי, אך מנגד, במקרה שבפני לא קיימת הפנמה מספקת של חומרת האירוע, והנאשם נתפס להערכת שירות המבחן כמי שעלול בנסיבות כאלו ואחרות לנקוט בדרכי אלימות.

לאור האמור בתסקיר סבור אני כי הנאשם זקוק לגבול ממשי.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נשוי ואב לילדה, מנהל אורח חיים תקין, וזוהי לו הפעם הראשונה בה הוא עומד לדין פלילי.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו ונטל אחריות עליהם, אם כי לא מלאה.

עיינתי בהכרעת הדין בתיק המתנהל נגד המתלונן בתיק שבפני (ת"פ 252-11-14) בה הורשע המתלונן בעבירה של גרימת חבלה של ממש שבוצעה נגד אביו של הנאשם בסמוך לפני האירוע שבפני.

נתתי דעתי לכך שהנאשם איבד עשתונותיו נוכח הפגיעה באביו, אך אין לקבל מצב בו אדם פועל באלימות כדרך להתמודדות עם כעסיו ועושה דין לעצמו.

שירות המבחן סבור כי הנאשם אינו מפנים את חומרת מעשיו, ובמצבי תסכול מתקשה לשמור על שליטה עצמית.

לצער, הנאשם אינו רואה כך את הדברים ושלל צורך ו/או רצון להשתלב בטיפול.

לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד ודן אותו לעונשים הבאים:

1. הנאשם יבצע של"צ בהיקף 100 שעות בהתאם להתווית שירות המבחן.

השל"צ יסתיים בתוך 12 חודשים.

מוסבר לנאשם כי אם לא יבצע את השל"צ במלואו, יוחזר עניינו לבית המשפט.

2. 60 יום מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מהיום, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירות נגד הגוף.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 13 דצמבר 2015, בנוכחות הצדדים.